

kifutófiú, kisinas csak van a környéken, az mind ütemre emelgeti a lábát, úgy evez a kezével, mint a futók.

Egyszerre azon vesszük észre magunkat, hogy mi is így kapkodjuk fölfelé a lábunkat és evezünk a kezünkkel.

A gyerekek utánozzák a felnőtteket, a felnőttek pedig a gyerekeket.

•

Gyakran ismétlődő jelenet az utcán:

A villamoskalauz vagy postás szóba áll valami jóképű, fiatal lánnyal. Egy darabig enyeleg vele. Aztán – honnan, honnan nem – előbukkan egyik vagy másik társa. Kalauz vagy postás. Esetleg rendőr. Vagy más egyenruhás altiszt.

– A felesége nagyon várja már otthon, a gyerek is sír – hangzik a szokásos figyelmeztetés.

A lány elrebben, az udvarló pedig, akinek többnyire egyáltalán nincs is felesége, bosszús mosollyal dohog a kartársra, aki elfüstölte mellőle a csinos kislányt.

Legközelebb aztán ő is hasonló módon alkalmazza a jól bevált módszert, és majd bosszút áll az ártatlan tréfáért ...

1933. október 19., csütörtök, 8. old.

Pesti utca

Ódon, budai házacská. Nap-nap után arra visz el az utunk. Egyik földszintes ablakában húsz esztendő óta irkából kitépett, kockás papírszeletke van kitéve. A papíron ákom-bákom női kézírással írott szöveg olvasható: „Hat szék és egy aranykeretes tükör eladó.”

A szöveg húsz esztendő óta ugyanaz. Csak az írás öregebb és kuszább évről-évre.

Húsz esztendő óta nem akadt megfelelő vevő ezekre a holmikra. Hogy megkophatott azóta az a hat szék. Hogy megvakulhatott az az aranykeretes tükör.

Még húsz esztendő, s az értéktelen ócskaságból értékes régiség válik.

•

Sírkő-kereskedésben ötven-hatvan év körüli úr nézelődik, válogat.

Az öreg boltos egy fémből öntött síremlékre hívja fel a figyelmét.

– Ez a legújabb divat – mondja. – Külföldről jött.

– Csakugyan? – hitetlenkedik a vásárló.

– Fogadjunk akármibe – erősködik a boltos –, hogy ötven év múlva nálunk is csak ilyen síremléket látunk a temetőben ...

Az öreg boltos meg az öreg vevő egymásra pillant – rémülten.

•

A vidéki magyar két hetet tölt Budapesten. Ezalatt mindennap ellátogat az állatkertbe.

– Miért jár annyit az állatkertbe? – faggatják rokonai. – Hiszen már eleget láthatta.

– Hadd éljenek azok a szegény állatok is – szól jóindulatú méltányossággal a gazda.

•

Egyik kis vásárcsarnokban apró iskolás lányok járnak tanítónőjükkel.

Mindegyik kezében papír, irón. A helyszínen jegyezgetik fel az árakat. Anyagot gyűjtenek számtani példák számára.

Egyikőjük tíz kiló tormának az árát kérdezi egy kofánál, akinél mindössze négy-öt szál található, a másik egy deka marhahúsét. Megint egy másik öt szem szilva után érdeklődik, s egy pöttöm szöszke tizennyolc libamáj súlyára kíváncsi, meg arra, hogy két deka lencse hány szem.

Angyali tájékozatlanság. A legmérgesebb kofanéni is szeretettel mosolyog rájuk.

-i.

1933. október 28., szombat, 4. old.